

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – E-mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4440-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 115

August 2012

Kære venner!

Denne gang bringer nyhedsbrevet:

- Referat af generalforsamling i Lakshmi Ashrams Venner den 25.03.2012
- Basanti og Kosi: Hvordan en kvinde gav nyt liv til et vandskel
- Lakshmi Ashrams vejrstation – femogtyve års rejse
- Otte dages kursus i syning og skrædderarbejde

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Det betyder, at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Sponsorship

150 kr. pr. måned

450 kr. pr. kvartal

900 kr. pr. halvår

1800 kr. pr. år

(inkl. kontingent)

Jeg regner med et medlemskab pr. husstand, klub, forening osv., hvis intet andet er nævnt.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram. Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Speciel tak til Troldkærskolen i Rødning, som har sendt 6.000 kr. til Lakshmi Ashram.

Mange hilsener

Lone Poulsen

**Foreningen kan spare porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail om, at Sanchar nu kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk
Tak til alle jer, der har sagt ja til denne ordning.**

Referat af generalforsamling i Lakshmi Ashrams Venner den 25.03.2012

Dirigent: Hanne Stenager

Referent: Ruth Sillemann

Bestyrelsens beretning:

Bestyrelsen har ikke holdt møder, men har været i løbende kontakt året igennem ved mindre møder, pr. telefon og mail. Lone varetager arbejdet med den daglige drift med mailkontakt med Lakshmi Ashram, Sanchar og pengeforsendelser.

Lone har været i Høreforeningen i Glostrup og Lions Club i Søllerød for at fortælle om LA.

Derefter gav Lone os nyt fra LA ved at fortælle og vise billeder, så det blev en meget levende beretning om årets gang: Vi så kort over bjergstaten Uttarakhand, som LA ligger i, og vi så, hvordan man kommer derop fra Delhi. Vi så billeder fra skolen bl.a. madlavning i køkkenet og billeder af undervisningen og omgivelserne omkring skolen. Lone fortalte om de store, der får papir på deres skolegang via NIOS (National Institute of Open Schooling). Det er en stor fordel for eleverne at kunne fremvise et formelt papir på deres skolegang.

Vi så også billeder af David, Hansi og Dipika og hørte, at Dipika nu er i England på Kings Park Conference Centre i Northampton, og at hun vil søge ind på en kunstscole.

Vi så billeder fra de forskellige gæstebesøg, der har været på skolen - et tysk gymnasium, elever og lærere fra St. Catherine Universitet i USA samt en gruppe fra Maharastra, der arbejder med stammefolk. Og vi så billeder af en glad Neema i Porbandar. Hun er ved at tage sin PHD i Basic Education og vil bl.a. interviewe tidligere LA-elever.

Der er nu er 50 elever (23 op til 7. klasse og 27 op til 12. klasse) på LA. Der kommet to ældre kvinder til i medarbejderstaben.

Vi hørte ligeledes om Basanti og hendes arbejde i landsbyerne. Samtidig giver hun nu en hånd med i ledelsen af ashrammen, da Neema har orlov.

Regnskab: Regnskabet blev godkendt.

Kontingent: Kontingentet på 75 kr. blev fastholdt.

Indkomne forslag: Der var ingen indkomne forslag.

Valg:

Lone Poulsen, Hanne Stenager og Ruth Sillemann blev genvalgt til bestyrelsen. Derudover har Lene Rasmussen på mail ytret ønske om at komme i bestyrelsen, og hun blev også valgt.

Suppleant: Peter Kristensen blev genvalgt.

Revisor og revisorsuppleant: Claus Broskov Sørensen og David David blev genvalgt.

Til slut gav Lone os et foredrag om indiske forfattere, der har inspireret hende. Hun har lavet et hæfte med en oversigt over forfatterne. Et hæfte som kan bruges til almindelig inspiration og også hvis man f.eks. vil starte en læsekreds i indisk litteratur eller lignende. Der var desuden en udstilling af bøger af disse forfattere. Alt sammen noget som kan gøre os en del klogere på den indiske kultur.

Ruth Sillemann

Sanchar 115

Vi har fået tilladelse til at bringe nedenstående artikel, som har været udgivet i Indien af IWP – India Waterportal. Se evt. følgende web-adresse: <http://www.indiawaterportal.org/post/19838>

Basanti og Kosi: Hvordan en kvinde gav nyt liv til et vandskel

Gæsteskribent: *Chicu Logariwar*

Kosi-floden i Uttarakhand er livlinen for de områder, den løber gennem. Men nu er behovet for flodens vand voksende. Forsyning af vand til hærens kantonnementer og til byerne har alvorligt formindsket dens strøm. Skovene og landsbyerne, som den giver næring til, mangler nu vand pga. det stigende forbrug i byerne. Men denne historie beviser, at landsbyboerne er mere end passive ofre. Engang bidrog de selv til problemet ved overforbrug af naturresurser. I dag er de naturens stolte beskyttere. Deres inspiration er en utrættelig og engageret kvinde. Dette er hendes historie – og også flodens.

Kosi nær dens udspring (Foto: Chicu)

Barneenken: Basanti blev gift som 12-årig, men hendes mand døde efter kort tid. Gode slægtninge anbefalede, at hun blev sendt til en Gandhi Ashram, som de havde hørt om. Og sådan gik det til, at en ung barneenke i 1980 kom til Lakshmi Ashram i Kausani (Almora distrikt, Uttarakhand) for at lære at væve og strikke. Hun havde gået i skole til og med 4. klasse, men kunne knap nok læse og skrive. Her klarede hun 12. klasse og fortsatte med at studere.

Læreren: Da Lakshmi Ashram begyndte med at åbne børnehaver/forskoler over hele distriktet, tog hun af sted for at undervise der. For bare 30 år siden var et barneægteskab stadig udbredt i området. Piger på kun 15 år ville dukke op ved skolerne, men ikke for deres egen skyld; de ville komme for at aflevere deres børn. Lakshmi Ashram startede med 25-30 af sådanne børnehaver, Da Anil Bordiya, den daværende undervisningsminister roste deres arbejde og erklærede, at der skulle være sådanne aktiviteter over hele staten, gav det yderligere stimulans til undervisning af piger. Da faderen hørte om hendes arbejde, roste han hende. Trods hendes lave løn støttede han hendes arbejde og anerkendte dets vigtighed.

Socialarbejderen: Basanti fortsatte med at arbejde med børnehaverne og kvindegrupper. I nogle få år arbejdede hun i Dehradun, men hendes kærlighed til bjergene var for vanskelig at modstå. Hun vendte tilbage til Kausani i 2002, fast besluttet på at arbejde i bjergene for 'jal, jungle, jameen', dvs. vand, skov og land. En stor opgave, og hun indrømmede over for skribenten, at hun ikke vidste, hvor hun skulle begynde. Hun gik dog ufortrødent i gang og startede sit arbejde på den mest enkle måde. Hun fik først en ven, Parvati Goswami til at vise sig vejene til de forskellige landsbyer.

Aktivisten: I 2003 læste hun en artikel i Amar Ujala, som fortalte om skovrydningens effekt på floderne. Den oplyste, at 'hvis fældning af skovene og spredning af skovbrandene ikke bliver stoppet, vil Kosi-floden dø i løbet af 10 år.' Det ansporede Basanti til øjeblikkelig handling. Trods den almindelige mening om, at kvinderne i bjergene aldrig ville lytte til hende, holdt hun fast. Hun ville følges med kvinderne til de steder, hvor de fældede træ, og vise dem artiklen. For nogle få år siden var der en konflikt pga. vand, da der var tørke, og politiet havde ikke tilladt landsbyboerne at bruge vand til vanding. Hun refererede til dette og spurgte dem, hvad deres alternativ var, hvis Kosi ville tørre ud. Kvinderne indrømmede, at de ingen reelle valgmuligheder havde, og de forklarede også, at de aldrig tidligere havde tænkt på sammenhængen mellem skov og vand.

Basanti Behn (Foto: Chicu)

Forhandleren: Basanti Behn overbeviste kvinderne i dalen om, at det var godt at danne lokalt forankrede grupper for at bevare deres skov. Folk blev enige om lade være med at fælde levende træer – især egetræer. Kvinderne startede også med at holde vagt over deres skove. Til at begynde med mødte de megen modstand fra mændene og også fra skovvakterne. Med Basanti Behns opbakning fik kvinderne etableret en aftale med skovstyrelsen. Her fremgik det:

- At hverken skovstyrelsen eller landsbyboerne må fælde levende træ til brænde
- At skovstyrelsen anerkender landsbyboernes ret over tørt/udgået træ.

På den tid var der en stor modstand mod skovstyrelsen, og ethvert forsøg på at komme til en overensstemmelse blev opfattet som 'at holde med skovstyrelsen'. Basanti overbeviste landsbyboerne om, at skoven tilhørte dem og ikke regeringen, og at de har et ansvar for at beskytte den. Gradvist accepterede landsbyboerne dette synspunkt og begyndte at bekæmpe skovbrande og passe på skoven i det hele taget.

Kosis vandskel. Sammenlign den tætte unge skov med den sparsomme ældre skov (Foto: Chicu)

Resultaterne: Det er kun i løbet af de sidste par år, at skovstyrelsen er begyndt aktivt med plantning af skov i området. I det sidste årti var de eneste fredningsmål et forbud mod at fælde grønt/frisk træ og en bekæmpelse af skovbrande. Økosystemet har reageret strålende på denne beskyttelse.

- Skove: Hvor der var sparsom fyrretræsskov, er der nu kommet bredbladede træer tilbage. Skovbunden har unge træer af rododendron (buraansh), eg (banj), og myrica nagi (kaafal). Alt dette via naturlig genskabelse.
- Vand: Sæsonmæssige kilder flyder nu i løbet af året. Kilderne ved Rauliyan og Kaphadi ville ellers være udtørret om sommeren. I de sidste par år har de strømmet hele året.
- Folk: Erkendelsen af, at de er kontrollører over deres økosystem og arbejder for at beskytte det, har i høj grad forøget den sociale kapital i området. I dag er kvindegrupperne, hvor Basanti Behn arbejder, aktivt involveret i landsbyrådene. Det er i dette område, at de kvindelige repræsentanter i landbyrådene er langt mere end symbolske repræsentanter for lige representation.

Lakshmi Ashram vejrstation – femogtyve års rejse **Ved David Hopkins**

Det er en meget passende dag at sætte sig ned og skrive den lange historie om Lakshmi Ashrams vejrstation, for da jeg aflæste temperaturen her til morgen, kunne jeg finde ud af, at maksimumtemperaturen på 35° C registreret i går den 14. juni gjorde den til den varmeste dag, siden vi var begyndt at føre daglige optegnelser over temperaturen og luftfugtigheden i slutningen af 1987. De tidligere varmeste dage var den 2. og 5. juni 1995, hvor temperaturen nåede 34.5° C.

I England er der en lang historie, der går helt tilbage til Victoria-tiden, om entusiastiske amatør-drevne vejrstationer, men desværre findes en sådan interesse ikke i Indien, så en station som Lakshmi Ashrams kan bidrage væsentligt til vores forståelse og kendskab til vejret i Kumaun Hills.

Min egen interesse for vejret går tilbage til min barndom, hvor jeg voksede op på landet i Kent i et gammelt bondehus. Vi havde arvet et vægbarometer, som havde fået en flot placering i vores forstue. Det var det eneste barometer, som jeg nogensinde havde set i et privathjem, som rent faktisk virkede! På den anden side af vejen lå der en gård med gamle tørreovne (til humle), en unik attraktion i det kentske landskab, hvor røghæfterne drejede sig i vinden og på den måde gav en præcis indikation om vindretningen. I adskillige år opretholdt jeg en uformel daglig optegnelse om vejret.

Huset, som David kiggede ud på i sin barndom

Min fascination for vejret blev også afsløret, da jeg på mit første og eneste besøg i et auktionshus i den nærliggende by Ashford betalte den fyrstelige sum på 1 shilling for seksten bind af 'Symon's British Rainfall' fra 1880-1895! På den tid, hvor man aldrig havde hørt om ordet 'networking', opbyggede George Symons på egen hånd et netværk på adskillige tusinde pligtro personer over hele England, som leverede deres daglige regnfaldsmålinger til British Rainfall Organisation.

Da jeg første gang tilbragte et år i Lakshmi Ashram i 1972-73, var der allerede en regnmåler her, og i løbet af dette år førte jeg daglige optegnelser om nedbør, og jeg har stadig bogen, som jeg førte optegnelserne i.

Men historien om den nuværende vejstation går tilbage til 1986, da Uttarakhand Seva Nidhi Miljøuddannelsesinstitut i Almora gav os midler til at købe en regnmåler og så det følgende år støttede købet af et maksimums- og minimumstermometer og et termometer til at måle den relative luftfugtighed, og ligeledes en Stevenson-skærm til montering af termometrene. Siden da har vi noteret fortløbende daglige målinger, hvor kontinuiteten kun har været brudt i nogle få måneder, hvor vandaler stjal termometrene. På den tid var vejrstationen anbragt tæt ved det nu forsvundne

hus Nepal Bhavan. Siden den hændelse blev stationen flyttet ned til et sted tæt ved vores værksted, Udyogshala.

Skønt vedligeholdelsen og de daglige målinger stort set har været mit ansvar, har jeg ikke desto mindre altid haft hjælp af eleverne og medarbejderne, således at målingerne i forbindelse med mit fravær fortsat bliver taget dagligt. I de sidste få år har Tara været en uvurderlig støtte for mig i dette arbejde. Hun har været yderst samvittighedsfuld med at foretage de daglige optegnelser.

*David Hopkins ved sin vejstation
(Foto: Basant Pandey)*

Fra tid til anden er vi blevet anmodet om at skaffe meteorologiske data til regeringsdepartementer, især til Skovstyrelsen og den lokale hærforlægning, for vi er de eneste i den umiddelbare nærhed, som foretager regelmæssige målinger.

I de sidste to år har vi også tilvejebragt daglige målinger en gang om måneden til Det geografiske Departement i Almora-afdelingen af University of Kumaun. Et projekt betalt af Departmentet for Videnskab og Teknologi er ved at blive udført under lederskab af Dr. Jeevan Singh Rawat i afvandingsområdet ved Kosi-floden. Som part i dette projekt er vi blevet forsynet med ekstra udstyr til at måle fordampning, vind og regnmængde.

I rigtig mange år var Lakshmi Ashram en aktiv partner i undervisningsprogrammet, MetLink-International, organiseret af Royal Meteorological Society, og i løbet af det sidste år er vi begyndt at yde månedlige målinger til COL – Climatological Observers Link i England, som en af et dusin oversøiske bidragdere.

Det var i de dage, da vi begyndte at sende optegnelser til MetLinkInternational-programmet, at eleverne på Lakshmi Ashram for første gang fik introduktion til internettet. I de korte perioder hvert år, da programmet aktivt samarbejdede med skoler over hele verden, tog jeg hver dag en elev med til at foretage vejrmålingerne, og så gik vi ned til Kausanis eneste cybercafé i Restaurant Hill Queen, og der kom vi med Kiran Khulbes hjælp ind på MetLinks website, og derefter udfyldte eleven selv med lidt vejledning og hjælp fra mig websiden og sendte det. Da vi fik internetforbindelse på ashrammen, kunne eleverne sende data fra vores eget kontor. MetLinks website havde en side, som viste en liste over de skoler, hvor de højeste og laveste temperaturer var blevet noteret og ligeledes den største mængde nedbør. På eftermiddagsmødet kunne vi så finde disse steder på et verdenskort og kunne sammen spekulere over, hvorfor netop disse steder var meget varme, mens andre var meget kolde.

Der er mangel på detaljerede offentlige vejrstatistikker i Indien, så da jeg var i stand til at komme med detaljer om den daglige nedbør i femogtyve år til websiden IndiaWaterPortal, blev de yderst henrykte. Efter en energisk overtalelse af Chicu Logariwar, skrev jeg også til sidst en gæstartikel til denne webside, hvortil Chicu lavede grafiske fremstillinger for at forsøge at sammenligne temperatur- og nedbørsdata fra vores center i to årtier, 1990-1999 og 2000-2009. Selv om det er klogt ikke drage forhastede konklusioner, viste dataene, at mens der ikke var nogen variation i den årlige nedbør i disse to årtier, og mens der kun var en mindre forskel på antallet af dage med regn, så var der markante forskelle på den månedlige nedbørs fordeling. Vintermånederne var meget mere tørre i det andet årti, hvilket indvirkede direkte på de lokale bønders vinterafgrøde. Vintertemperaturene viste en stigning, og alle er helt klar over, at snefaldsoplevelser nu er meget mindre hyppige end tidligere.

Til gengæld viste data, selv om sidste sommer var meget tør, en markant forøgelse i sommernedbøren i maj og juni i det andet årti og en tilsvarende lille ændring i temperaturerne.

Klimaforandringer og global opvarmning er de store stridsspørgsmål nu til dags, og femogtyve års optegnelser er for lidt til at komme med nogen endelig konklusion. I modsætning til i Vesteuropa, hvor der er rigelige optegnelser, der går længere tilbage end hundrede år, er vejrdata her i Himalaya yderst sparsomme. Således er Lakshmi Ashrams små bestræbelser over de sidste femogtyve år ikke desto mindre et uvurderligt bidrag i vores forsøg på at forstå det lokale klima og mulige forandringer, som kan vise sig.

Otte dages kursus i syning og skrædderarbejde

Af Deepa Rana – (har netop afsluttet eksamen efter 12. klasse og deltager i Sadhana-programmet.

Srimati Kiran Singh fra Gurgaon er gift med en Sikh aktivist, som arbejder helhjertet for fællesskabets harmoni. Via hans aktiviteter har hun mødt og er blevet inspireret af Radha Didi. Hun søger altid veje og midler til at hjælpe andre. Der, hvor hun bor i Gurgaon, har hun en meget aktiv sy- og broderiafdeling. Hun blev inspireret af ideen om at bringe sine sy- og broderifagfolk til Lakshmi Ashram, så de kunne undervise i kunsten at sy og brodere for vores elever. Med dette mål ankom hun til Kausani den 6. juli sammen med sin skræddermester, Raju Bhaiya, hans kone Muskan og deres lille søn Kaif, og den 8. juli samledes ashrampigerne i Ashrammens sycenter og begyndte med stor lyst at lære at sy.

Det daglige program var delt op i følgende tre klasser:

- 8-10: Eleverne fra Gandhi-filosofikurset (Sadhana)
- 10-12: De ældste elever samt Shobha Behn (lærer) og Rekha Pande, Poorans kone.
- 14-16: Meena, Daya, Hema og en ny medarbejder, Poonam Daya, som har ansvar for sycentret. Meena fra vores Danya-center var til stede hele dagen, mens Kiran Didi også var der hele tiden for at vejlede os. Raju Bhaiya tog alle målene og lærte os at sy.

Planen for kurset var følgende:

- foretage mål
- klippe omridset af stoffet i papir
- klippe selve stoffet
- lære at lave forskellige slags kraver
- sømme i hånden.

Vi har under stor munterhed og dyb interesse lært alle disse ting i løbet af de otte dage, og der opstod en hel ny atmosfære hos os ved at lære at udføre skrædderarbejde. Kiran Didi og Raju Bhaiya bor i lavlandet, og alligevel måtte de hver dag vandre op og ned ad skråningen fra deres værelse i Lakshmi Ashram til sycentret ved værkstedet (Udyogshala). Det var meget vanskeligt for dem her i regntiden. Men til sidst, da deres farvel-program fandt sted om aftenen den 15. juli, og der var en udstilling af alt det tøj, eleverne havde fremstillet – efterfulgt af ashramelevernes underholdningsprogram, blev de begge helt overvældet af sindsbevægelse, så det var næsten umuligt for dem at udtrykke deres følelser. Det så ud til, at de havde fundet et nyt liv her. Kiran Didi sagde, at alle havde vist hende så megen respekt, at hun følte sig så lille pga. det hele. For Raju Bhaiya, en ung mand på 28 år, var det første gang, at han havde rejst i en forsamling for at tale, og han var fuldstændig overvældet, så meget mere fordi han stammer fra det muslimske samfund, og det var første gang, at han havde tilbragt så lang tid i så anderledes omgivelser.

I løbet af kurset blev – ved hjælp af to håndsymaskiner og to trædemaskiner – følgende lavet:

- 30 par salwar-kameej (bukser og skjorter) og to par of kurta-pajama.
- Stof til 38 par salwar-kameej til eleverne er klippet, og de er ved at blive syet nu.

En stor viden er blevet vakt i os alle vedrørende syfærdigheder, og alle er blevet inspireret af at lære syning og skrædderarbejde. Vi vil alle huske den dejlige atmosfære, der blev skabt på de otte dage. Al æren for dette går til Kiran Didi, og vi takker hende alle hjerteligt.